

שבוע

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
פרשת ויקהל-פקודי | 264
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לל...?

מזן המרחב קראתי י-ה/ פלוני

אני אוהב את הימים האלה שבין פורים לפסח. זה הזמן שהכי קיף לי בשנה. יש מלא ממתקים בבית, והלימודים כבר לא כל כך חזקים, ונעים בחוץ - כבר לא קפוא ועוד לא רותח. ובכלל, אחרי השחרור הזה של פורים, הכול נראה אחרת. ויש כבר תכנונים לעבודות לחופש פסח, וגם לטיולים עם חברה. בקיצור, החיים הטובים...
אה, תכל'ס, גם יותר קיף לי להתפלל וללמוד בזמנים האלה. כי כשאין כל כך מסגרת, יש לי יותר חשק ללמוד דברים שאני אוהב, וקל לי ללמוד וגם להתפלל ככה. הפוך על הפוך... דווקא כשדורשים ממני אני פחות מסכים לעשות... למרות שאני יודע שזה טובתי...
אולי צריך לעבוד על זה...

כל יום פורים/ אני

פורים עבר, אבל אני רוצה לשתף בפתק יפה שקיבלתי במשלוח מנות: 'משנכנס אדר מרבנים בשמחה' (נכון מהמם? סתם...) אדר משלוח אדרת, לבוש מכובד. כשאנו שותים בפורים, אנו נחשפים לבוש הפנימי שרקמנו לעצמנו במשך השנה. המפגש עם כתנות האור ממלא את הלב באהבת אין קץ לבורא עולם, לכל הסובבים ולכל המציאות. והלב נמש ולא מפסיק לתת. משלוח מנות איש לרעהו.
הפתק הזה הסביר לי סוף סוף משהו. מצד אחד אומרים שבשכרות נפתח הלב ומגלים את הטוב שבפנים, ומצד שני לא תמיד זה נראה כך. הפתק הזה הסביר לי יפה מה ההבדל בין המקרים.

המקום שלכם לל...: haverploni@gmail.com

תארו לעצמכם ש:חודש ניסן בפתח. חודש החירות, הנקיונות והאפיקומנים...

אז מה עושים? מתחילים הלכות פסח. שלושים יום קודם החג כבר החלו. חמץ נוצר מקמח ומים. קמח ומשקה אחר (ומיץ פירות שחוט, יין, חלב ושמן) לא יוצרים חמץ, אלא "מצה עשירה", אך אם לתערובת זו נוספו מים, היא מחמיצה מהר יחסית, ולכן האשכנזים וחלק מהספרדים מחמירים במצה עשירה.

לאחר האפיה, המצה לא יכולה להחמיץ, ולכן מותר לשרות מצה במים, ויש שחוששים שמעט קמח לא נאפה ויחמיץ מהמים.

קטניות הן לא חמץ, ומותר לאשכנזי לאכול בבית ספרדי, למרות שאולי בשלו באותו סיר לפני זה משהו שהוא לא בדיוק תפוח אדמה.

משחת שיניים צריכה כשרות לפסח, כי היא נכנסת לפה. קרמים וסבונים לא צריכים, ויש מחמירים, וחומרי ניקוי לא צריכים פשוט.

אי אפשר לקנות לפסח מוצרים בלי כשרות לפסח ולסמוך על קריאת הרכיבים. ידעתם שכיום מפיקים חומצת לימון מ...חיטה?

לשמור ולעשות

חיומנו של שב"צ

רשימה ממוצעת

"אבל תכשילו פכא בסדר", פרעגלי אלגה, וכדי לטפר אל מוצה פרוח, פכרצגי חץ חידון. "שאלה ראשונה לחלגי: מה קורה אמסטיק שמנופה יוגר מדוי?" "אין לך שאלה יוגר טובלגי?" "היא שאלה, פשט, פוא מגפוצלי".

כמטס הגפוצלי מהפלאוו של, אבל לא רציגי אפידר אה איד פאחיס של. גמרה פגדבה אטלוג אי אל פלבדפה: "כן", פוא אמרה, "כמו שחלגי פגפפה אחרי פגחורג, וקיבא פפיצלי אחר כך, כשפוא ננחלה פאמבטיפי". פלגקגי אלגה.

"טוב, שאלה שנייה אנגי", פלבדגי נולשא, "מה קורה אמ...?" "יאלא! פוא קפול באמצע, יאי יש שאלה אלויר!"

אמה ג-מיד, כשאלה באה אליו - אל חלשה אנו חידון?" "אלגה לא אורה אל צפה?" פלפגלי. "פוא אורה, אבל כל דבר שמציימים אילו, נמאס בסוף", פויספה גמרה פסבר מלומד. "צה כמו שאני אורה פסלטי, ואם כל יום אולך רק פסלטי, בסוף אני לא אורה אל צה. פפנגי?"

פפנגי. פלפוצליגה. פאלוג רעץ נוספה אי חוד משימה ארשימה - אצמא אלגה דחול. אזוי ככה אציוח אטלוג אלגה.

שורג קובילג שוקוד לא אל גמרה אנגי נוחמיג בלגי קובילג אכל אאדע, אלכ חלגי אמרה: "חבדיה! אני ניצחתי! מי יכול חלגי?" "מאיפה דביבויג האלה?" שאלגי אל פמנצח פמנופחה. פוא לטקג.

חלגי שיחג פלאפון רשפייגה בראש רשימה פמטאל שפנחגי בבגי, ואחרי דקה שלמחגי בכי בקול של חלגי סיימגי במפידולג אל פשיחה, ומיפדגי אאמבטיפי. "מה קרה?" שאלגי. "ננחלגי", פוא אמרה. "אל גפגחיי", פצלגי אה. "אני לא מצויה", פוא יבבה מפפנים.

דבר ראשון, היגי צריכה אהרליץ אלגה. שיחקגי אלגה כאולו שלפנתו משחלקי: "הי, חלגי אל ראלה אלגי בחור של פמנחול?" שאלגי. "כן" פוא אמרה. בקול של נרעץ קצה. "עם אני ראלה אלגך..." פכרצגי בקול חלגי מדוי.

"ראלה אל פמפחה בחור?" שאלגי אלגה, "גסובבי אלגי ימינפי". "מה צה ימינפי, אכאן אל אכאן?" פוא שאלה. בטח פוא פדעימה עם פידיים אל פפבדל בין שני פיאכאנייים, אבל לא יבולו אראל אל צה.

"גסובבי אפיצה צד שאל רוצה", אמרגי אה, ופוא פויספה חוד סיבוב אנחילי. "יופי. תכשילו, גסובבי פלמיים אכיוון פשניי. שני סיבובים, ופוא יצאה. פחדג פפניי?" שאלגי אלגה. "כן", בקול של רדיין רעץ קצה

שלאם אכא. כאל אלוישפ. אני חלבדג עם רשימה משימה. במוצ"ש פאחולן, פסכאלי ברשימה פוא, ואל פיג אי חשק אצלו. פראש של פגפוצלי. אם פוא פיגה יוגר קצרה, אזוי פיגי מגחילה אצמא אלגה אטל אטל, אבל פוא פיגה עדוף חלי.

אמצוי, חני וייס פקלרה אזוי: "אני יודע שצה לא בסדר מצדי שאני מגקלרה ממש ברעץ פאחולן, אבל פשט קרה תכשילו משהו..." "אל צריכה בייביסיטר תכשילו?" קלטגי מה שפוא פולכר אלמר. "כן", צדקגי. עם עמואל חסדים, אעם בייביסיטר אצלו וייס? פיצול!

"ביכיי", חניגי. אני לא יודע מי שמחה יוגר: פוא אל אני. אמרגי אאמא שאני פולכר אקחגי חפיסמ אמסטיק ופולכגי. כשפלעלגי, יואל וחני פודו אי ויצאל מפביג שולש פוייסיים פקטנים פקיפו אלגי. "אפשר אמסטיקי?" שאלה גמרה, פבה שלפה. נגי אה, אעם אנגי וחלגי.

"פואל נחלש גחולג", קרגגי בקול, "מי חלש אל בלון פמסטיק בכי עדול". פבלון של חלגי ניצח בעדול. פוא פיג פשט חנק. אחרי שפוא פגפוצלי אה פפניי רפפיצלי ככה לשכסבי אי אמה פחולו אפדביק אמסטיק אל פלש "פכוקפי", פכרצגי חץ פמנחח.

פגלבה, חלגי דרשה פרס מארון פפפגלח נגי אה

קורא קבוע

לא סולת כלפיו

לא עומד במקום

כשאנו ממתנינים להתקדם כבר לשלב הבא, ה' ממתין שנצל את מה שאפשר להוציא מפה. בפרשה כתוב שכדי שבני ישראל ימשיכו במסעם לארץ הנכספת היה צריך שהענן יתרום מעל למשכן. כל עוד הענן היה שורה על המשכן, לא נוסעים. נשארים במקום. ננסה להכנס לרגע לראש של יהודי פשוט ממשפחה ממוצעת בשבט אשר. או נפתלי. לו אמרו שמטרת ההליכה במדבר היא להגיע לארץ ישראל. הוא יודע שכשנשארים במקום, זמן ההגעה ליעד מתארך. בלי לדבר על כך שעצם ההשארות במקום לא תמיד נעימה. מה עובר בראש היהודי כשהענן נשאר על המשכן ועוצרים במקום זמן רב, שנה למשלי? אולי הוא היה קצר רוח. אמנם יכול להיות שלא היה לו יותר מדי מה לעשות עם זה, אך יכול להיות שהוא כן יכל להתפלל לה' שיפתור את הבעיה הגורמת לו רוח מקוצררת. אבל הוא יכל לגשת לעניין ממקום אחר, עם רוח אחרת, רגועה, ועם נחת הנובעת מהבנה שנכון שיקח זמן עד שעם ישראל יגיע לארץ, אבל כנראה שעוד לא הגיע הזמן לעבור הלאה. אם ענן השכינה נמצא עכשיו כאן - כנראה שיש כאן משהו. זה המקום להיות בו כעת, ולעשות בו את העבודה, לתקן פה משהו. ומהמסע במדבר - לחיינו, ישראל התשע"ה. גם בחיים שלנו יש השראת שכינה וענן הנוסע ועומד במקום, לעתים כך ולעתים כך. ה' מכוון כל אחד בדרך המיוחדת לו, ומקדם אותו כל הזמן משלב לשלב: בילדות הוא רוכש כלים בסיסיים לחיים ובעזרת הוריו מתעצבת אצלו הגישה לחיים, בנערות הוא מוסיף עוד ערכים ומפתח את אישיותו, בבגרות הוא פועל רבות במישור המעשי של העולם, ובזקנה הוא פנוי מטטרות ויכול להתעלות בקניית תורה ובשאר עבודת ה', וכן להעניק רבות למשפחתו ולאנשים אחרים.

לפעמים נראה לנו כאילו העסק תקוע. אנו דורכים במקום. אז, עלינו לשלוף לעצמנו את הענן השוכן על המשכן. כנראה שעוד לא הגיע הזמן, ומנגד - יש לנו מה לקחת מכאן. כשיגיע הזמן, ה' לא יחכה כדי לקחת אותנו לתחנה הבאה. עם הרכוש שצברנו בינתיים. כמו כן, יש מצבים בחיים שבהם אנחנו מתקדמים, אולם אנו מצפים להיות כבר בעתיד - באירוע קרוב, או בשלב הבא בחיים: להיות כבר בתיכון, להיות כבר אהרי תיכון, להיות כבר זוג צעיר או לחבוק כבר ילד. לא משנה איפה אנו כעת - אנו פה בהשגחה. יש לנו מה לעשות כאן. השלב הבא יגיע בעזרת ה', וכדי שכשנעמוד בו נוכל להסתכל לאחור בסיפוק של עשיה, כדאי שלא נבזבז את ההווה במחשבות על העתיד, אלא נעשה את מה שבפינו וידינו לעשות, ונגלה את רצון ה' ששורה ממש כאן.

תגידי, איך מגיעים ליכולת לוותר באמת על הכבוד שלי בשביל לעשות את רצון ה'?

או לפחות, תגידי בבקשה דרך אחת. זוכרים שאנחנו בשליחות. נשלחנו לפה להוציא לפועל את רצון ה', לתקן את העולם. נסה לדמיין לעצמך שליח בשבת ארגון שמוותר על ההצגה בשבת בבוקר כדי למהר ללכת לסעודה אצל חבר שלו בשכונה - איך היית מרגיש כלפיו?

זה היה מפריע לי קצת. באת להיות שליח, אז תהיה שליח. נכון. אם הוא עושה את תפקידו כמו שצריך - על זה נאמר כל הכבוד. זה הכבוד שלו. אם הוא מחפץ כדי לזכות לדברים אישיים - מרגישים כלפיו בוז. ולא סתם. כשאדם זוכר שהוא בשליחות, והוא נאמן לשליחותו - הוא לא מחפש את כבוד השליח, אלא את רצון המשלח. הוא נאמן לתפקיד שלו.

ומעריכים אותו על כך שהוא עומד על העקרונות שלו ולא מזגזג. נכון. גם אם הוא לא רואה את זה, או לא מודע לזה כל כך. אבל זו לא סתם שליחות. לא מדובר פה רק בנאמנות. תאר לעצמך שהרב הראשי מבקר אצלכם בישיבה ומבקש ממך להעביר משהו לנהג שלו שנמצא למטה. אתה רוצה לעשות את זה, כי אתה מעריך את מי שביקש ממך את הבקשה.

לעשות שליחות של ה' זו זכות עצומה, וככל שנחשפים יותר ויותר לגדולת ה', יותר ויותר משתוקקים לקבל משימות ממנו ולעשות את רצונו. ואתה יכול לראות את זה על רבנים גדולים, איך הם רוצים לקיים מצוות, לעשות את רצון ה' שהם מעריכים, מעריצים ואוהבים.

יפה. ויותר מכך: עכשיו תאר לעצמך שאתה סוכן מוסד, ומפקד הצוות שלך אומר לכם שקיבלתם מלמעלה משימה שיכולה להציל את כל העם, בלי שמץ של הגזמה. זה סיכון גדול, ודרוש מתנדב. מה קורה אז? מתחילה מריבה ביניכם - מי יזכה בתפקיד. מי יזכה לעשות את המשימה הגדולה הזאת למען כל העם.

כשאתה יודע שעבודת ה' היא לא מילוי פקודות שרירותיות, אלא משפיעות טוב על כל המציאות כולה, בלי הגזמה, אז אתה רוצה להיות השליח, לזכות שכל השפע הטוב הזה יעבור לעולם דרכך. לעשות פעולות בעלות ערך של אינסוף, זה נותן לך משמעותיות וערך הרבה יותר מאשר דרישת כבוד אישית.

כאילו אני מוותר על כבוד אבל בעצם מקבל כבוד? אתה מוותר על כבוד חיצוני, ונותן כבוד לה' שמאיר בתוכך. אתה זוכה לכבוד אמיתי. אתה שליח של מלך הכבוד.

סעי' 10

falmarooo@gmail.com

שעת סיפור

ר' דוד סבתו ז"ל חי עם משפחתו במצרים. הוא היה אוהב העם והארץ, ופעם המשטרה המצרית עצרה אותו בחשד לסיוע לפעילים ציוניים. מספר חודשים הוא ישב בבור המצרי, וממנו שוחרר היישר אל הנמל. שם הוא פגש את משפחתו, שראתה אותו עדיין עם האזיקים על ידיו, והם גורשו מהארץ. הם היו משפחה אמידה, וכל רכושם נותר מאחור - הבית, המשרתים, החפצים. המצריים קרעו את בטנות בגדיהם ואת נעליהם כדי לוודא שלא הבריחו כסף לחוץ לארץ. בנו של ר' דוד, הרב שבתאי סבתו שליט"א, שאל את אביו: "אבא, מגרשים אותנו מהבית?" ענה לו ר' דוד: "לא. הבית שלנו זה ארץ ישראל. אנחנו הולכים הביתה".

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ חיים בן דוד ז"ל
לרפואת רפאל בן פינה ה"ו

איזו נחת רוח לה' יש מזה?

מוצאי שב"צ

המשב"צ:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיטור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

